reliktförekomster träffas. Så finns i Altuna s:n, 3 mil från Mälaren, en grupp vid Fnysinge gård (se därom Sv. Naturskyddsföreningens årsskrift för 1923), och 1 1/2 km. väster därom en grupp (8 ? individ) på en backsluttning mot Heby-ån samt 2 km. söder därom i trädgården vid Säva gård ett stort, sannolikt planterat, exemplar. En där boende skolyngling, HJALMAR ANDERSSON, fann våren och försommaren 1921 följande ekfjärilar:

Hylophila prasinana L.
Chloëphora bicolorana FUESSLY.
Plagodis dolabraria HB.

Chloëphora, förut i vårt land nordligast träffad vid Gränna (av lektor BRUNDIN), fanns i maj ss. fullväxt larv under nämnda trädgårdsek och gav imago i början av juni. Dess förekomst så långt norrut och därtill vid en så begränsad, isolerad förekomst av näringsväxter må väl anses förbluffande. — Närmaste ekrelikt utom den nämnda vid Fnysinge (vilken är ganska begränsad) är enl. E. ALMQVIST 1 mil östligare vid Strandsjön i Skogstibble s:n, där ek lär förekomma rätt rikligt. Lättast begriplig blir djurens förekomst, då man betänker, att det är de sista resterna av en förr allmänt utbredd näringsväxt, vid vilka de så att säga klänga sig fast.

E. Vretlind.

Lycæna pheretes HB. — Die bisher unbeschriebene Raupe nebst Puppe traf der Untergezeichnete Anfang Juli 1922 bei Nystuen in Walders, Norwegen, 1000 M. ü. d. Meer, in einer warmen Südböschung unter denselben Umständen wie ROGENHOFER einst diejenige von *L. orbitulus* PRUN.: an der Unterseite von Steinen zur Verpuppung mit dem Hinterende festgesponnen. Das Aussehen stimmte auch im allgemeinen mit der Beschreibung, die SPULER in »die Schmetterlinge Europas» nach dem obengenannten Autor von *orbitulus* mitteilt: saftgrün, dicht u. sehr kurz steif behaart, der Kopf glatt, schwarzglänzend. Dagegen waren die Haare am Rücken nicht länger als anderswo und, wenigstens in den letzten Tagen des Raupenstadiums, hat es an jeglichen Zeichnung gefehlt, nur an den Seiten der Rückenmitte jedes Ringes je ein dunkles grünes Grübchen (wenig hervortretend). Die Puppe ganz glatt, erst hellgrün, dann blass schmutziggelb; Flügelscheiden mit gelben Striemen, dem Aderverlaufe entsprechend. Die Befestigung war locker, das Hinterende in der zusammengeschrumpften Raupenkant steckend; bei Berührung lösten sie sich leicht ab. — Die mutmassliche Nährpflanze, *Astragalus alpinus* L., war reichlich vorhanden.

E. Vretlind.